

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum
DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus
Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios
Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 719. Gregorii Pap. II. Annus 6. Leonis Isavr. Imp. Annus
4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

ad eum apicem, dum quiddam & sedum parvulus Confucius, eulogium regnans, exhibuit argumentum, sicut emittens in sedum laudatum, et auctor, qui diligenter bonus rei fidei fuit appellatus, Hoc et Germanus sanctissimum propheticum dixerit: *Civis Christianus & Ecclesia maximus malus per eum efficiendus, loquens de futuris. Post diuinam veritatem effecta cum solenni rite, obsequia angelorum Mariae matris cum baptizatio filiorum eius, efficiuntur ad Ecclesiasque ad eam portantur.* Hoc de Theophanes, & aliquibus eadem de infantis baptizatore. Eadem Zosimus, & alij apicem Constantini obseruans nunc egellum in sanctum lauacrum cognomento Coronynum esse dictum. Quo pariter anno idem Theophanes tradidit, Leonem decollari praecepille Arcivespiscopum Theodosium, quem cum Athremio, qui ad eum Imperatorem rebellaverat, plurimamque coniuratum litigium Constantinopolitum factum est.

IESV CHRISTI
Annus 720.

GREGORII PAP. II. LEONIS ISAVR. IMP.
Annus 7.

Annus 5.

VIGESIMVS post septimum: climum sequitur annus tertie iudiciorum, quo Leo Imperator filium suum Constantium Coronynum infinitum ipso sancti Pauli dictum dicitur Imperatorem, quem solemniter ritus missus Germanus Constantinopolitanus Episcopus, ita Theophanes & alij. Quo pariter anno Haemus D'urbino (idem regis Theophanes) qui persecutori amicorum Christiani induxit, secundo sui principatus immunitur & foliatur, et mox indicata ab eo persecutio, impedita per Ecclesias.

Quod ad res Francorum spectat, cum Carolus Martellus rem illa, acer ingenio, animo feroce, pro ab initio non Francorum moderabatur: Nam Raginfrido, Mattheo Princeps Chilperici Regis, hoc anno defuncto, Calixtus Theodosium in regni sede confinxit, mortuo anno superiore Lothario Rege, cuius ipsius Carolus Major dominus erat. Sed adulariam magnopere fecit Eudonius Aquitanus, duces, quem ante biennium exiccat, siue fuit cum eis, siue fuit cum Raginfrido, iure belum. Quomodo autem Eudo superatus sit, suo loco dicitur.

Hocdem anno decimotertio Kalendas Aprilis moritur unitus Vallranus Archiepiscopus Senonensis, cuius praeclarae gelas suo loco superius aliqua ex parte rostro intexta fuit, auctore Ionae monacho Fontanellensi, qui vitam eius fideliter scripsit.

IESV CHRISTI
Annus 721.

GREGORII PAP. II. LEONIS ISAVR. IMP.
Annus 8.

Annus 6.

SILENTIUS TESIMVS vigesimus primus adest annus parta iudiciorum, quo Nonus Aprilis & Gregorius Ponticus congregatae illi Romae Synodus, cui intercesserunt Episcopi viginti duo. De qua in primis ille corrigenda est error, quo affectus sub Gregorio terro huius monasterii celebratam. Ex nota enim Indictionis quartarum, numerus annorum Imperij Constantini, nempe secundo, discordum planct est, hoc anno habitum esse; quia omnia sub Gregorio tertio nullo modo concuenire simillimum. Iste sole reperitus in hoc Concilio Pontificis Constatinum adulteria illicita coniugia. Videtur est ex eius auctoritate quodammodo Potest sex foleret facere Constitutum, quod ibi est quod decrevit. Quod autem acta eius breviter admodum depravata, hic tibi reddenda putauimus, quoniam hoc in scriptio praeficitur his verbis:

Annal. Eccl. Tom. 9.

In nomine domini Salvatoris dei nostri Iesu Christi, imperante pietissimo dominico anno sexto, post Confusatorem vero eius anno sexto: sed & Constantino eius filio, anno secundo mense Aprilis, Indictione quartarum, praesidente sanctissimo Gregorio Apostolico Papae in basilica Petri ap. Venerorum Principis ante Confessionem, confidemus etiam sanctissima Episcopatu, &c. quorum nominibus singulis recitatis, haec subsequuntur: Gregorius sanctissimus ac beatissimus Papa ante corpus beatissimi Petri in synodo regens dixit:

Clavis nostra Dominita plebea superna miseratione rectores, studiosus nos, comenit dei prelatorum pro eorum sapientia regitare salutem, ne de crediti in frustis atque (quod aliis) iurimachis infidis antiquis hostiis ante pastorem omnium (nisi) successat praeveniendo de officiis corructis, distillatam cogitatione solvere rationem; dumque perpendit vel ad amicorum, & quanta circumflexione nos aportat iniquitudo contra eum, quippe scilicet ne quicquam obstat, & sequitur iniquitas ad perturbandas fiduciam mentis, adiutorio superiori eius in vita secessere, ad eum venientem & nimis cibos, ne serpentini, & aliud (quod alii) leviores quoque decipiatur. Deinde vero luxurie foliatur, nimis animo cupiente mente, diuina auaritiam fecit, ora latente omnium fiducie debemus, ut intentio suu voluntate, non de fraude evanescat perire. Auctore eterno iudicatur, & vocem audire inquit: In te ergo sanus & silebit, quia sapientia tua fuit in celo, & sapientia multa te confortavit, in agendum dominatus. His namque est quod ingensim dicimus, quia populi Christiani aliquis per praevaricatum Italianum committere, sicut et uero causa a Catholicis & Patriam statuta, & propinquum in coniugio docent. Quid opportunum est ipsius amicorum amicorum, atque ipsius placeat sanctificari, radicibus eius, ne foget boni agriculta, in angorum mixta horribibus frustis fordeat.

Sanctissimi Episcopi seu venerabilis presbyteri responderunt: Verum cognoscimus gratias spiritui sancti cor apostolatice vestri fucum, & ut adiuvent tantu misericordie squalores a fiduciam mentibus detergantur, & quippe vniuersi corporis infirmorum, aditu talis nostrarum obsecrato, salutari antidoto eretur (sicut bene prouisum est) inter dilectionem amicorum, ne demum hoc quicquam Romanum, Logobardum, vel cuiuscumque genti, sacri, baptizatum vnde lotus attinet; ut non tam paciali male oppressu precipitacionem incidat, aut voragine manganti inquietat, vitari debeat, atque radiatus evanescat. Post hanc omnium confonnam responsum Gregorius apollolicus Papa ante corpus memoratum venerabilis Christi Apostolorum principis inferendo sententiam dixit:

Si quis presbyteram duxerit in coniugium, anathema sit. Et responderent omnes tertio: Anathema sit.

Si qui diaconam in coniugium duxerit, anathema sit. Et responderent omnes tertio: Anathema sit.

Si qui monacham, quam Dei ancillam appellamus, in coniugium duxerit, anathema sit. Et responderent omnes tertio: Anathema sit.

Quis audi Presbyteras, Diaconas, era harum discreta ratio; liquident Presbyteras & Diaconas, ut alias superius meminimus diximus, erant illa que ex mutuo confundita viris ad facios Ordines promotis relinquiebantur, que tenebantur castrensis feruorum quarum si viri ad Diaconatum promoti essent, Diaconae dicebantur sine Diaconiis; si ad Presbyteratum, Presbyterae, diaconae erant haec monialibus, quae virginem erant, & perpetuum virginitatem Deo profondo volebant. Quod autem hoc potissimum tempore estimando virges exorta fuerint in agro Dominico Occidentalium Ecclesiarum, ex Orientali puto manasse decreto. Etenim quod vulgariter vbiique esset in appendice ad sextum Synodum, Orientalis Ecclesie Episcopos canones edidit, quibus subseretur, ne qui affluerentur ad fratres Ordines, coniugem quam habebant, dimitterent; in Occidentalium vero Ecclesias secus, quae euangelici canonem recuperare omnino renunt; nonnullae episcopis, quae a viris sic exconfusa dimisiles essent, quod ad virorum suorum redire non permittebantur, sicut Orientales Presbyteras recipi iusta a viris suis, leuitate & procacia mulieribus alij se viris iunserunt titulo matrimonij, quos